

ZUSTER MIEP HAAIJER, 1905-1981

DOOR P.W. RUSSEL

Maria Petronella Catharina Haaijer, geboren 9 juni 1905 in Breda, overleden op zondag 12 juli 1981 in Ermelo. Evangeliste, dat was ze officieel; sociaal werkster dat was de praktijk; 'zuster Haaijer' zo werd ze genoemd.

Meer dan veertig jaar was ze de strohalm waaraan achtergestelden, misdeelden en in geestelijke nood verkerenden zich vastklampten. Landelijk, zeker, maar vooral in Rotterdam, waar ze haar 'Reddingboot' had, een stichting die gelukkig ook na haar dood is blijven bestaan.

Een greep uit het werk van Miep Haaijer? Meisjes in verwachting, thuis aan de voordeur gezet, bracht ze onderdak. Prostituees in moeilijkheden kwamen naar haar toe. Mensen zonder een stoel om op te zitten kregen via haar meubels. Gevangenen, naar wie geen mens omkeek, ging ze opzoeken. Mensen die nauwelijks een draad aan het lijf hadden, bezorgde ze kleren.

Wie haar heeft gekend, die kende ook haar 'uniform': lange broek en sandalen. Zo heb ik met haar kolen gesjouwd in de winter van 1955 in Rotterdam, zo heb ik met haar door Tokio gelopen, zo heb ik met haar in Hongkong gewinkeld, zo heb ik met haar door de bossen van Ermelo gewandeld.

Een van de grote gaven die zuster Miep Haaijer bezat was: kunnen luisteren. En ze heeft in haar leven wat naar mensen geluisterd. Doorgaans hoorde ze alleen maar ellende.

Wanneer in een gezin de potten en pannen door de kamer vlogen, dan zorgde Miep Haaijer ervoor dat er geen ergere dingen gebeurden. Wanneer mensen met zelfmoordplannen rondliepen, belden ze niet zelden zuster Haaijer. Dag en nacht. En dag en nacht stond ze klaar. Voor iedereen.

Zesenzeventig jaar is ze geworden en een paar jaar voor haar dood ging ze wonen in Ermelo. Wel nog bezig in 'het werk', zoals ze dat zelf noemde, maar wat rustiger. Ze was een beetje geruisloos uit Rotterdam vertrokken en Rotterdam had haar tot dat moment niet dat klopje op de schouder gegeven dat ze verdiend had.

Dat werd goed gemaakt op 14 mei 1979 toen ze de Wolfert van Borselenpenning kreeg en toen de wethouder van Sociale Zaken, mevrouw mr. E.M.A. Schmitz zei: 'Rotterdam heeft u wat achteloos laten vertrekken naar Ermelo, maar u bent een begrip voor Rotterdam geworden'.

Daarom stond er ook achterop die penning gegraveerd: 'Rotterdam dankt zuster Miep Haaijer, al 40 jaar een reddingboot voor velen'.

Aan waardering heeft het zuster Miep Haaijer overigens niet ontbroken. In 1974 kreeg zij in Amsterdam de Forestersprijs. Dat was niet niks want in de toen 94-jarige geschiedenis van de Nederlandse Foresters was dit de derde keer dat die prijs werd uitgereikt. Een Forester? Eenvoudig gezegd: een mens die met anderen bezig is. Wel, was er een beter voorbeeld te vinden dan Miep Haaijer?

In april 1979 spelde de burgemeester van Ermelo haar de versierselen op behorend bij de eremedaille in goud van Oranje-Nassau. En behalve alle ernst was er ook de leut: de Rotterdamse Carnavalsvereniging De Boergoenzers maakte haar Grootmeesteresse in de Orde van de Capucijners en de Grauwe Erwt.

Op een klein kerkhofje in Ermelo werd ze begraven op 15 juli 1981.

Wat zei Miep Haaijer altijd? 'Het gaat erom mensen, die in de knoei zitten, te helpen'.

Ze heeft haar leven lang niet anders gedaan.

61. Zr. M. P. C. Haaijer